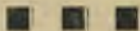

מיכתב לאשתו של אשר ידלן

כספים? האם בעד קטינה? האם קינה אסירים? האם זיוף הוכחות?

אלו הביא לי כתב העיתון כתבה המכילה פסוק כזה: הייתי זורק אותה לסל. אפי' שר להבין את דברייך ולסלוח להם. מכיוון שאת כותבת מתוך התרגשות. אך את עו' שה כאן דבר שלא ייעשה — אותו דבר פסול עצמו שאת מייחסת לאחרים.

כ לפי טיפוד המיטרה בפרשה את מעלה שתי טענות מעשיות: שמנסים לסחוט מידלן הודאה, ושמחזיקים אותו בי' תנאים בלתי־ראויים.

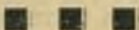
אין פסול בנסיגה של המיטרה לע' שות "עיסקה" עם ידלן, כטענתך. וזהו שיטה מקובלת במערכת־המישפט שלנו. כאשר מתקשה המיטרה להוכיח את מלוא פירטי העבירה שהיא מייחסת לחשוד, היא מוכנה לוותר על חלק מהם תמורת הס' כמותו של החשוד להודות בחלק אחר. אין זו שיטה סימפאטית במיוחד, אך היא כשרה. נראה שאין מנוס ממנה. היא מופעת מדי יום ביומו. אדם הקימפושע אינו מודה

סרי־האחריות שלנו בעובדה הניתנת לי בדיקה. וזהו הסתה נגד העיתונות החופ' שית. אם תרצי: "השתוללות חס' רת־דסן".

כעורך העיתון שפתח באותו "פסטיבל", כדברך, אני רוצה להגיד לך שטיפלנו בי' פרשה זו בכבוד־ראש מירבי. קיבלנו על עצמנו סיכון גדול מאד. חשפנו את עצי' מנו למהלומות חוק־לשו־הרע. חוק דרא' קוני מאי־כמותה. במיקרה שלא יעלה ביד־נו להוכיח את גילויינו. חתמנו על גילוי־יינו בשמותינו, וקיבלנו עלינו אחריות ציי' בורית ופלילית. קיבוצית ואישית. לא סי' פקנו רק "לחם לעיתונאים ושעשועים ל־המונים", אלא גם הגנה על ציבור וביקורת על השולטים ברכוש הכלל.

לא התנפדנו בהנאה סאדיסטית עז אדם שירד מגדולתו וששכב על הארץ. פתחנו כמסע־הגילויים כאשר היה אשר ידלן אחד מגדולי המדינה, איש כדיוכנו, שכל מכשירי רי השלטון עמדו לרשותו.

עם כל הכבוד לך, התקפת־המחץ שלך על העיתונות מצלצלת באוזני כקריאה הי' קלאסית: "תפסו את גנב!"

ב עורך תוקפת את מי שעורך, כדי בריך, מישפטי־ליג' לאשר ידלן, את קוראת למישפטי־ליג' לא רק נגד העיתור' נות, אלא גם נגד המיטרה.

אני מוצא את עצמי במצב בלתי־רגיל במיקצת, כשאני נחלץ להגן על המיט' טרה. אך ההגינות מחייבת זאת.

באיזו זכות את אומרת על המיטרה:

אפשר לשלול ממנו את חרותו, אלא לצור' כי חקירה.

אך מבחינה ציבורית, אין אדם נשאר כשר עד שהורשע בדון פרי' די. יש אלפי מעשיב, שאינם פרי' ליים עדיפי חוק, אך הפוסלים את בעדיהם לזכ תפקיד ציבורי.

הדברים שכבר הוכחו בפרשת ידלן, מעל לכל ספק, ושאנם נתונים כלל בווי' כוח. די בהם כדי לפסול אותו לכל כהו' נה ציבורית, גם אם לא יורשע בשום דין פלילי. פרשת ההימורים, עיסקי הקרקעות, נוהלי הקומיסיונים — כל אלה פסולים מבחינה ציבורית, בלי קשר לאספקט הפלילי.

יותר מזה: עצם סירובו של יד' לין לשתף פעולה עם חוקריו וזה' שוב על שאדותיהם, בעניינים הי' נוגעים לטיפולו בכספי הציבור — די בו כדי לפסול אותו.

אדם חשוד בעבירה פלילית רשאי בהח' לט לסרב להשיב לשאלות. אין הוא חייב להפליג את עצמו. וזהו אחת מזכויות היסוד של האזרח במדינת־חוק. אך אין זכות כזאת לאיש־ציבור, החשוד בפגיעה במוסר הציבורי, לגביו חל העיקרון של "שתיקה כהודאה".

אם אינו מוכן למסור לציבור דו"ח מלא על מעשיו בתפקיד הי' ציבורי, ועד טיפולו בכספי הציבור, הוא חורק את הדין הציבורי על עצמו.

ה תחום הפלילי מסור, בעיקרו, בידי מוסדות המיטרה, התביעה והמישפט.

תשובה לדליה

בעבירה שלא עבר, גם לא כדי להי' חקן מאישום מופרך חמור יותר.

מעניינת יותר הטענה השנייה שלך:

"החתימה (על ההודאה) לא באה, ואז נאלצתי המחלקה לנקוט צעדים חמורים יותר — עם עיקש תתקש — ומכניסים את ידלן (שלפי החוק ולפי עדותו עדיין חף־משפט) לבית־המעצר המחויי באבו' כביר, בכפיפה אחת עם אנשים בעלי כלי פלילי של רצח וטור, המשפילים אותו, שמי' חים לאידו ומדירים שינה מעפעפי. וכך, נים ולא נים, הוא נשלף משט לחקירה של שעות רבות, חקירה מייגעת, החוזרת על אותן שאלות, מדי יום ביומו..."

גברתי היקרה, היכן היית כה השנים?

במשך שנים רבות התרענו. בעיתון זה ובכנסת, נגד התנאים הבלתי־אנושיים שהו' ררים בבתי־המעצר. תבענו להעניק לעצי' רים, שעדיין לא נשפטו, והמוחקים על כן כחפים־משפט, תנאי־מעצר הוגנים. איי' שהו ממישפחת ידלן. הדבר לא עניין אתי' כמ'. כל עוד סברתם כי בבתי־המעצר יוש' בים אנשים פשוטים, בעלי "עבר פלילי של רצח וטור", להם מגיע, כנראה, לשבת כתנאים בלתי־אנושיים.

(המשך בעמוד 22)

היום הגענו לכך, שהאמת בפרשה היא עניין שולי לחלוטין, ולא אחריה מחפ' שים. את מחלקת החקירות מעניין דבר אחד: יוקרה! כיצד לצאת מן הסבך ולהציל את כבודה האבוד של המיטרה...

האם יש ביריך הוכחה כלשהי לכך שחוקרי־המיטרה אינם פו' עדים עדיפי מצפונם והבנתם, תוך מילוי התפקיד שהחברה הטיחה עליהם, לשם הגנה על עצמם?

השומר, כמו כל אדם, יכול להסתחרר מתפקידו. שאיפתו להצליח יכולה להעביר גם אותו על דעתו, ויש לקבוע לכך סיי' גים ברורים. יש להניח שחוקרי ידלן רור צים להצליח בתפקידם.

אך על סמך מה את מטיחה בפניהם את ההאשמה החמורה, שהם מוכנים לשם כך להתעלם מן האמת, שהאמת אינה חשובה להם כלל? באיזו זכות את מרמזת — וזהו רמז עבה כקורה — שהם מוכנים גם לסלף את האמת ולהכריח את ידלן, בלחץ גופני ונפשי, להודות במעשים שלא עשה?

את, המאשימה את מי העולם בכך שמחשודים את ידלן כדי יסוד — באיזו קלות את זורקת סביבך חשדות ספרי־שחר כאזה, ללא שמץ של ביסוס, מפני אנשים משוימים, שכווננו יודעים את משותיהם?

את מגיעה לשיא כשאת כותבת על ניצב' מיטנה בנימין יגל: "מן הראוי לחקור מדוע הושעה מר יגל על־ידי המפכ"ל הי' קודם, רב־ניצב קופל, מתפקידו כחוקר". איזו מין החשדה סתמית היא זו? האם יוגד הושעה אייפעם? ואם כן — מדוע? האם מעי' בי'

אולם התחום הציבורי מסור, בעיקרו, בידי כלי־התיקשורת הציבוריים.

בתחום זה ממלאת העיתונות החופשית תפקיד, שאין לו תחליף. היא, יותר מכל מוסד אחר, הינה כלי־השמירה של הציבור. כלבי־השמירה הוא יצור תוקפני. כשהוא נובח, הוא מטריד את מנוחת השכנים. יש הרבה אנשים שאינם אוהבים אותו.

הגנבים, למשל. גם העיתונות הלוחמת אינה תמיד פופר' לרית. יש הרבה אנשים השונאים אותה — בייחוד בעלי־השררה, שהעיתונות עוקבת אחר מעשיהם.

כאשר העיתונות החופשית חושפת מע' שים פסולים של אנשי־ציבור, קשה לדי' רוש מאותם אנשי־ציבור לאהוב אותה. איי' גי מצפה ממך, ומכל בני מישפחת ידלן, לאהוב אותנו. אך הייתי מצפה ממך, ככת אחד האישים שבנו את הדמוקרטיה היש' ראלית, שתביני את תפקידה של העיתונות.

תחת זאת את מתמוגגת כהתי' פרצות כימעי־היסטורית נגד העי' תונות, התפרצות בלתי־רציונלית הגובלת בהסתה פרועה — אותן התמוגגות, אנכי, שאת מייחסת לעי' תונות עצמה.

הנה, למשל: "לעזרתה (של המיטרה) נחלצים משטנים, הממטירים חשדות חד' שים לבקרים... לחם לעיתונאים ושעשועים להמונים... כוחות אלימים של, עיתונות חופשית"... העיתונות חוגגת פסטיבל של ממש. חופש־העיתונות' נהפך להשתוללות חסרת־גבול..."

אין את טרחת לבסס דברים אלה על דוגמה עניינית כלשהי, להצביע על עלילה עיתונאית אחת שהופרכה, להוכיח את חר'

ל דליה ידלן, שלום רב. קראתי באהדה רבה את "המיכתב הגלוי" שלך ליועץ המישפטי לממשלה, שחתפרסם בעיתון הארץ.

מבחינה אנושית, זהו מעשה יפה. הוא מתאים מאד לכתו של אליהו גורומב, אדם שכווננו הערצי' נו את יושרו ומסירותו.

יפה שאשה מתייצבת לימין בעלה בעת צרה. זה יפה שבעתים, כשעושה זאת אשה החיה בנפרד מבעלה מזה זמן רב, לאור הגילויים שליוו את הפרשה, יכולה אשה פחות חזקה להתבוסס ברגשות של מרי' רות, קינאה ונקם.

הנאמנות לאדם הנתון בצרה — ולא חשוב אם באה עליו הצרה באשמתו, אם לא — היא אחת התכונות היפות ביותר — וגם הנדירות ביותר — בחברה האנושית. משום כך אני מרשה לעצמי לברך אותך על מעשה זה, אם כי אני בוודאי נמנה עם אותו מחנה המתואר על־ידך כחבורה סא' דיסטית משתוללת, צמאה־לדם ועורכת־לינץ' לתיאבון.

אך אהדה טיבעית זו אינה פו' טרת אותי מן החובה לנתח את דברך בכלים של היגיון.

א ת פותחת את מיכתבך בטענה מר' חצת: שהציבור מצא את אשר ידלן אשם, עוד לפני שהגיע לבית־המישפט.

את אומרת: "האימרה, אדם זכאי כל עוד לא נמצא חייב בדין נשואה, כנראה, נכס מישפחת ידלן בילבד. רק אנו רואים בו זכאי עד למישפט".

על תשתית זו את כונה את הבניין שלך כולו: בעוד שהאיש מוחזק כחף־משפט, מכיוון שלא הורשע, נערך סביבו מחול' שדים של גילויים וגינויים.

נרמה די שדברייך מבוססים על פירכה.

העיקרון שאדם מוחזק כחף־משפט, כל עוד לא הורשע בדין, הוא עקרון־ברזל של מדינת־חוק. אולם הוא חל על התחום הפלילי בלבד.

החברה מוסרת בידי הנאשם ערובות קפ' דגיות כדי להגן על חייו וחרותו, מול המנגנון הכביר של המדינה. על התביעה הכללית להוכיח את אשמתו מעל לכל ספק סביר. עליה להביא ראיות קבילות. שנב' דקו על־פי כללים נוקשים, כדי להוכיח שהנאשם עבר על הוראה מפורשת של החוק הכתוב, אם לא הצליח בכך, והאיש זוכה (או לא הובא כלל למישפט), הריהו נקי מכל אשמה.

כל זה נכון וחשוב — בתחום הפלילי. אין לזה כל שייכות לתחום הציבורי.

א ין מכריחים אדם להעמיד את עצ' מר על כמה ציבורית. הוא עושה זאת מרצונו ואין זה משנה אם הוא פועל מתוך אידיאלים צורח, או מתוך תאוות־שררה או שיגעון־גדלות.

אך ברע שהוא ענה על הדוכן וחציג את עצמו לעיני הציבור, חלים עליו כללים אחרים.

מי שמתיימר להנהיג ציבור, מעמיד את עצמו לביקורת הציבור. מי שידיו נוגעות בכספי הציבור, חייב להסכים לפיקוח ציי' בורי.

מבחינה פלילית, אדם הוא חף משפט עד שהורשע. אי־אפשר להטיל עליו עונש. איי'